Влада – Радам !

Голос України

Газета Верховної Ради України № 203 (703) ♦ Вівторок, 26 жовтня 1993 року ♦ Ціна 40 крб.

Безпека має бути взаємною

Офіційну програму перебування в Україні державний секретар США У.Крістофер розпочав з візиту до Верховної Ради України, де високого гостя прийняв її Голова І.Плющ. Відверта бесіда тривала понад годину, і, як наголосив у розмові з журналістами І.Плющ, дві третини її було присвячено проблемі нового підходу і наповнення новим змістом комплексу україно-американських відносин.

Ми, зауважив Голова Верховної Ради України, вважаємо: аж ніяк не йшов на користь цим відносинам той факт, що США занадто довго сприймали СНД як державу. Адже від цього страждали інтереси кожного члена співдружності, увага до якого певною мірою «розмивалася».

Американський гість висловив відому позицію США, яка полягає у прагненні бачити Україну без ядерної зброї.

(Закінчення на 2-й стор.)

На зв'язку Москва

Хто вони, російські українці?

23—24 жовтня у Москві відбувся Конгрес українців Російської Федерації. «Ми зібралися вперше за 339 років», — так іронічно, але вельми точно охарактеризував зібрання голова оргкомітету, московський письменник Олександр Руденко-Десняк.

Спочатку деякі «протокольні» подробиці. Серед гостей були віце-прем'єр України Микола Жулинський і його російський колега Сергій Шахрай, депутати Верховної Ради України, інші політики, діячі науки й культури. Привітання Конгресу надіслали президенти України та Росії. Все це — зовнішній бік, за яким безліч гострих проблем, пов'язаних з українською діаспорою в Російській Федерації. Під час роботи кількох секцій і пленарних засідань часом уголос, а часом у контексті поставало питання: хто ж вони все-таки, ці російські українці? Які вони? Скільки їх? Навіть офіційне число — шість мільйонів більш як у стап'ятидесятимільйонній країні — мало про що свідчить.

(Закінчення на 5-й стор.).

Продиктовано в номер

Орендарі проти декретів

Учора відбулася зустріч Голови Верховної Ради України Івана Плюща з активом Спілки орендарів і підприємців України. І хоча Іван Степанович на першій же хвилині розмови запропонував чітко формулювати проблеми і шляхи їх розв'язання, представники з багатьох областей республіки не втрималися від емоцій. Їх можна зрозуміти, адже гострих проблем нагромадилося чимало. Основна — невідкладно прийняти законодавчі акти для вдосконалення орендних форм господарювання. Це — закони України «Про скасування актів Кабінету міністрів щодо орендних відносин», «Про внесення змін і доповнень до Закону України про оренду», «Про прискорення приватизації та захист майнових прав громадян» і постанова Верховної Ради України «Про тлумачення статті 16 Закону про оренду». Докладніше про це читайте в найближчих номерах.

Допомогли біженцям з Абхазії

До Києва повернулася делегація, яка супроводжувала вантаж з гуманітарною допомогою біженцям з Абхазії. У її складі був і спеціальний кореспондент «Голосу України».

Рейс з гуманітарним вантажем організувала Федерація профспілок України, за активної фінансової допомоги Фонду соціального страхування та трьох банків. На заклик Федерації відгукнулися і тисячі киян, які приносили до збиральних пунктів теплі речі, дитячий одяг. Військово-транспортний літак, котрий Міністерство оборони безплатно надало організаторам акції, доставив у Грузію ліки, постільну білизну, мило, продукти, одяг. Одне слово, те, чого найбільше потребують голі і босі біженці з Абхазії. Українську делегацію на чолі з начальником відділу гуманітарних проблем Федерації профспілок Ларисою Мельник прийняв спікер парламенту Грузії Вахтанг Гогуладзе. Детальніше про цю акцію та обстановку в Грузії розповімо в наступних номерах.

Прощавай, Радянська владо!

Нараду з главами адміністрацій центральних областей Росії провів минулої п'ятниці у Ярославлі Президент Б.Єльцин. На ній йшлося про удосконалення податкової системи, майбутні вибори до парламенту, реформування представницьких органів влади, нову Конституцію країни. За словами Президента, проект Основного Закону, «підготовлений на основі найпередовіших західних стандартів демократії», буде винесено на референдум 12 грудня. До речі, в новій Конституції вже не передбачено пост віце-президента.

Б.Єльцин також пообіцяв днями підписати указ про землю. Щодо Радянської влади, то з реформуванням представницьких органів влади, вважає Президент, в Росії вона вже закінчилася.

З СНД проти звіадистів

Оволодівши минулої ночі містом Абаша, урядові війська Грузії продовжують наступ на один з останніх оплотів прибічників З.Гамсахурдіа — місто Сенакі. В руках звіадистів поки що залишаються Зугдіді та Поті. За повідомленнями грузинського інформаційного агентства, під час боїв загинуло 20 заколотників. Про втрати урядових військ не повідомлено.

Тим часом наприкінці минулого тижня Е.Шеварднадзе підписав указ про приєднання Грузії до СНД. Це рішення підтримане більшістю депутатів Верховної Ради республіки. Серед них було проведено спеціальне опитування, адже минулого місяця грузинський парламент призупинив свою діяльність.

Закривайте, і якнайшвидше

Стурбованість з приводу рішення Верховної Ради України скасувати попередню постанову про закриття Чорнобильської АЕС висловив державний департамент Сполучених Штатів. Ця інформація надійшла каналами ІТАР—ТАРС. «Визнаючи, що рішення стосовно енергетичного сектора України повинні ухвалювати самі українці, — говориться у заяві держдепартаменту, — ми серйозно занепокоєні безпекою атомних реакторів у Чорнобилі і вважаємо, що реактори цього типу повинні бути закриті якнайшвидше».

Абзац з листа

Україна така багата на все. Умій повернутися, засіки від багатства ламатимуться. А наші керівники докерувалися, що в магазинах порожньо, а більшість людей доведено до злиденного життя. Водночас корумпованим особам, різним мафіозі, спекулянтам нині живеться чудово. Хто ж і коли наведе порядок?

І. ВОЗНИЙ, ветеран війни і праці.

Дрогобич Львівської області.

Шукати можливості, а не причини

Новобузький сирзавод, як і багато інших підприємств, переживає не кращі часи. Але тут у період економічної кризи зуміли досягти головного — зберегти колектив. А це означає, що у заводу є сьогоднішній і завтрашній день. Незважаючи на тимчасові труднощі, твердий сир, як і раніше, є на прилавках магазинів.

На знімку Олександра Кремка (Укрінформ): лаборант Любов Сиборенко перевіряє якість продукції.

З'ясовується, у наші скрутні часи не перевелися підприємства, чиї колективи продовжують ритмічно працювати і навіть нарощувати виробництво. Так, на Київському м'ясокомбінаті нещодавно розпочав роботу комплекс з первинної переробки худоби, що дає можливість щозміни переробляти 1400 голів худоби. Подію не обійшли увагою представники влади: червону стрічку з нагоди відкриття нового цеху перерізав представник Президента у Дарницькому районі Валерій Кір'ян, були серед присутніх і співробітники держадміністрацій інших районів міста. До речі, орендне підприємство «Київський м'ясокомбінат» щодня виготовляє для столиці 50 тонн яловичини, 65 тонн ковбасних виробів, 35 тонн напівфабрикатів.

Фото Сергія КОВАЛЬЧУКА.

Думка спецкора

Десять секунд, які сколихнули світ

21 жовтня Верховна Рада України прийняла постанову, запропоновану урядом, у якій йдеться про відмову від мораторію на розвиток атомної енергетики і подальшу експлуатацію Чорнобильської АЕС «протягом терміну, що визначається її технічним станом». Увечері атомники відсвяткували цю подію. Проте без перебільшення можна сказати, що десять секунд, відведені депутатам для голосування, сколихнули світ...

У проекті постанови був «ребус», що його за браком часу навряд чи розгадали всі депутати. Йдеться про скасування пункту давньої постанови про ЧАЕС, який вимагав негайно вивести з роботи другий блок (після пожежі 1991 року). А враховуючи відміну мораторію, можуть бути, мабуть, добудовані і п'ятий та шостий блоки ЧАЕС...

Сьогодні у багатьох категоричне негативне ставлення до ЧАЕС уже «вивітрилося». Звичайно, не саме по собі. Поки експлуатаційники обіцяли слухняно зупинити ЧАЕС і заперечували проти цього тільки риторично, ще понад рік тому Академія наук, всупереч дії мораторію, почала обговорювати розвиток атомної енергетики. Перегодом науковці й енергетики заговорили і про ЧАЕС.

Кампанія набирала обертів. Було створено урядову комісію для вивчення питання Чорнобильської АЕС, відбулася зустріч з Президентом...

Отже, атомники взяли гору. Над ким? Не наважуся сказати, як декому хотілося б, щоб над народом. Адже вони перемогли демократичним, як це можливо в нашій країні, парламентським шляхом. Це ті самі атомники, про яких так довго говорять, що вони—невиправні прихильники адміністративно-авторитарних методів роботи і, грунтуючись на непохитних традиціях берієвського середмашу, завжди нехтують громадську думку.

До речі, громадську думку, точніше — її частину, 21 жовтня під будинком Верховної Ради представляли аж ніяк не численні пікетники з Партії зелених України, асоціації «Зелений світ» та українського відділення Грінпісу. А ще два-три роки тому їхня позиція щодо Чорнобильської АЕС була панівна. Сьогодні вона послабшала не тільки тому, що економічна скрута застує екологічні негаразди, а й через те, що за умови переходу від стихійної демократії часів перебудови до зародків державної демократії «зелені» не змінили форми протистояння опонентам. Жодна з течій «зелених» не стала помітною політичною силою. Можливо, і через внутрішні чвари.

А завжди добре організовані атомники під час їх цькування (часом тільки за те, що вони атомники) ще більше згуртувались і навчилися політичних маневрів.

Однак їхню перемогу не можна вважати за «чисту». По-перше, їх підтримало тільки близько половини загальної кількості депутатів, по-друге, популярність Верховної Ради сьогодні не дуже висока. Зрештою, та сама Верховна Рада ще не прийняла закону про використання атомної енергії, тому досі немає шляхів розв'язання багатьох проблем. Зокрема, невідомо, хто особисто має відповідати за безпеку ЧАЕС. Сьогодні цю відповідальність, розпорошено по депутатах.

Коли так, до питання Чорнобильської АЕС ще повернуться. Цього, певне, вимагатимуть від нової Верховної Ради, для когось це знов стане «прапором» у передвиборній кампанії. А Грінпіс уже розповсюдив протест проти роботи ЧАЕС. Зробила заяву Партія зелених. І атомники знову дають для цього привід: 20 жовтня на третьому блоці виявлено пропажу двох твелів з ядерним паливом. Конструкційна збірка, з якої вони зникли, була забракована ще шість років тому під час підготовки її для завантаження в реактор. Атомники самі повідомили про інцидент, але вже після прийняття постанови.

Усе повертається на круги своя?

Олексій БРЕУС.

Безпека має бути взаємною

(Початок на 1 стор.).

У свою чергу, Голова Верховної Ради підтвердив прагнення нашої держави набути без'ядерного статусу, і разом з тим звернув увагу У. Крістофера на деякі промовисті факти. Ми, сказав І. Плющ, свого часу підписали договір з Росією і вважали, що питання взаємної безпеки з нею владнано. Але згодом парламент Росії прийняв рішення, які інакше, ніж територіальними претензіями і втручанням у внутрішні справи України не назвеш. Подібний розвиток подій примушує нашу державу звертати пильну увагу на проблему безпеки, розбудовувати власні збройні сили.

Свого часу Україна достроково вивезла до Росії тактичну ядерну зброю, яка була в нашому розпорядженні. Але ніякої компенсації, зокрема, у вигляді палива для наших АЕС, досі не дочекалася. Тепер від нас вимагають вивезти усю ядерну зброю. Але де гарантії того, що це не відіб'ється на безпеці України?

Голова Верховної Ради України змалював державному секретареві США позицію України у галузі безпеки. Вона полягає в тому, що безпека має бути однаковою для усіх держав, і тому її можна ефективно досягти лише колективними зусиллями. Інші держави, у першу чергу США і Росія, мають виступити її гарантами, зокрема, щодо України. Ми також вбачаємо позитивні наслідки для України у тому разі, якщо вона буде у той чи інший спосіб інтегрована до НАТО.

Звичайно, Сполучені Штати прагнуть гарантувати власну безпеку. Звідси й вимога до України — терміново позбутися ядерної зброї. Ми заявили У. Крістоферу, сказав І. Плющ, що для цього потрібні два чинники: по-перше, на чітких договірних засадах забезпечити компенсацію за цю зброю, з міжнародною допомогою здійснити ефективну конверсію в Україні і, по-друге, мати струнку систему колективної безпеки, яка була б взаємною, бо враховувала б безпосередні інтереси кожного її учасника, тоді, заявив американському гостеві Голова Верховної Ради, він переконаний, що парламент проголосує за приєднання України до відповідних міжнародних договорів.

Учора державний секретар США був прийнятий Президентом України Л. Кравчуком, мав зустріч з міністром закордонних справ нашої держави А. Зленком, взяв участь у підписанні спільних україно-американських документів, провів прес-конференцію.

Володимир САВЦОВ.

Коментар тижня

ЧОМУ СТАН НАШОЇ ЕКОНОМІКИ НАЗИВАЮТЬ УКРАЇНІЗОВАНИМ?

Підсумовуючи обговорення у парламенті концепції національної безпеки України, Президент Л. Кравчук заявив, що «перебіг подій у цьому році не залишає сподівань на значне покращення». Це ми маємо сказати і собі, і людям відверто, підкреслив Л. Кравчук.

Втім, промови на сесії, з якими виступили державні мужі, характеризуючи економіку і соціальну сферу, відверто кажучи, оптимізму не вселяють.

Ось Леонід Макарович визнав, що обрана лібералізаційна політика переходу від командної до ринкової економіки не виправдала себе і запропонував соціально орієнтовану. Хто ж може бути проти цього? Але як саме запроваджувати таку модель економіки? Відповідей нема. Кожен з промовців викладав своє бачення, необхідні, часто діаметрально протилежні кроки, до яких держава має вдатися. Але в цілому так і незрозуміло, що саме буде зроблено в економіці, щоб, як зазначив Л. Кравчук, «мінімізувати соціальні жертви». У кожній з промов тільки й лунало: потрібні приватизація і демонополізація. Та скільки не кажи «халва», у роті солодше не стане. Приватизація не йде, нема навіть належної законодавчої бази для розвитку саме приватної власності.

На тлі державного монополізму і повного паралічу кредитно-фінансової системи держава намагається зосередити в своїх руках валютні джерела.

Проте, не створюючи для цього якихось оптимальних економічних умов, а банально забороняючи торгівлю й надання послуг з оплатою в іноземній валюті. Віце-прем'єр-міністр з питань зовнішньоекономічної діяльності Валентин Ландик заявив на сесії, що «з метою припинення осідання ВКВ за кордоном повернення нагромаджених там коштів, що належать українським резидентам», слід анулювати всі дозволи на відкриття власних валютних рахунків резидентів України за кордоном, створити систему контролю за рухом валютних рахунків, запровадити систему керованого плавання курсу українського карбованця. А коли настане час «ікс», заборонити використання у внутрішньому обігу іноземної валюти.

Спробуймо спрогнозувати ситуацію. Зникнуть магазини, де товари продають за валюту, обмінні пункти валют тільки купуватимуть у населення валюту і не продаватимуть її. Але як боротися з чорним ринком, який після серії таких заборон заляже на дно і там правитиме, перекреслюючи всі добрі наміри державних мужів? Адже комерційна торгівля закуповує товари на валюту. Це означає, що карбованцевий еквівалент стрімко зростатиме, тягнучи за собою тотальне падіння карбованцевого курсу.

Чому замість заборонних заходів, що пропонує Валентин Ландик, не вдатися до суто економічних важелів, скориставшись якими, власникам валютних рахунків за кордоном стало б вигідно тримати ці рахунки в Україні? Хіба Україна від цього не одержала б приплив валюти?

Голова правління Національного банку Віктор Ющенко пропонує у цій ситуації зафіксувати курс українського карбованця на 28 місяців. Одержить при цьому іноземну валюту Національний банк чи чорний ринок? Звичайно, останній. Вже нині комбанки диктують продавцеві валюти навіть суму, менше від якої вони не купуватимуть. Скажімо, «Меркурій» вже не хоче купувати менше як 20 доларів. І до віконця його обмінного пункту стоїть черга. Це картинка, так би мовити, на побутовому рівні. А ось наслідки фіксації карбованця макроекономічні, що їх навів у своєму виступі екс-віце-прем'єр-міністр Віктор Пинзеник. За період фіксації українського карбованця оборот на біржових торгах з продажу доларів та німецьких марок впав удесятеро.

Фіксований курс, на його думку, означає введення додаткового податку на експорт. Експортувати свою продукцію стає невигідно, але без експорту неможливо оплатити імпортні поставки.

Зачароване коло економічних і фінансових проблем у державі змушує шукати шляхів виходу з нього, змушує шукати прийнятну для нас модель економіки. Але заборонами проблем не розв'яжеш. Вони тільки затягнуться у тугіший вузол, і тоді вже мінімізація соціальних жертв стане благим наміром. Не більше. А тенденції такі є. Не випадково уже серед економістів з'явився вислів «не допустити українізації економіки».

Світлана ПИСАРЕНКО.

Інтерв'ю в кулуарах

Олександр МАРЧЕНКО.

Сесія могла попрацювати більш конструктивно. Для цього Президентові треба було зробити доповідь про основні напрями національної безпеки України. Тоді б, обговорюючи цю доповідь, і Кабінет міністрів і депутати вийшли б на конкретний документ. Визначили б головні проблеми в економіці, знайшли шляхи виходу з кризи, обговорили питання безпеки та соціального захисту населення. Тоді був би результат. Концепція національної безпеки, яка нам запропонована, чисто декларацийного характеру. В правовому плані вона дуже недосконала.

Щодо майбутнього, слід накласти вето на укази Президента про корпоратизацію підприємств, про приватизацію незавершеного будівництва та заставу землі тощо. Це небезпека державності. Укази практично зупинили виконання економічних реформ. У економічній програмі слід замінити акценти, і, в першу чергу, припинити розпад державних підприємств, визначити, які галузі є національним надбанням України і розвивати їх.

Петро ОСАДЧУК.

Нарешті ми обговорили закон про ветеранів. Знайшли компромісний варіант щодо статусу воїнів УПА.

Щодо концепції національної безпеки, мені здається, вона не зовсім чітка, прийняті документи не є документами прямої дії. Три дні розмови за проблеми національної безпеки навряд чи зміцнили її.

Інтерв'ю взяв Андрій БОЄЧКО.

З гарячих точок

НА ВОГОНЬ—З ЛЕНІНСЬКИМ ДЕКРЕТОМ

Для швидшого подолання стихії в кримських лісах у Головному управлінні пожежної охорони (ГУПО) МВС України створено штаб, який очолив генерал-майор внутрішньої служби, начальник ГУПО Віктор Іванович Попков.

На зустрічі з журналістами він повідомив, що загроза поширення пожежі минула. Останній «прорив» вогню ліквідували курсанти-пожежники. Від стримування вогню вже перейшли до наступу на нього. За весь час гасіння травм, опіків і отруєнь людей та пошкоджень техніки не було.

— Лісові пожежі в Криму трапляються майже щороку, — сказав В. Попков. — Але така, коли палають «легені» Криму — вперше. Тож і зіткнулися з проблемами, які можна було розв'язати заздалегідь. Давно пропонуємо створити в Україні три «кущі», де була б зосереджена техніка для гасіння лісових пожеж. Потрібні для цього і самостійні спеціалізовані підрозділи.

— **Відомо, що в Чорнобильській зоні обмундирування пожежників не відповідало умовам гасіння. А як тепер?**

Відповідаючи на це запитання, В. Попков з оптимізмом послався на урядову постанову про виділення валюти на придбання за кордоном засобів захисту органів дихання і тіла. Проте відтоді минуло півроку.

Причину загорання лісу з'ясувати навряд чи вдасться. Гадають, що сталася вона через недбале поводження відпочиваючих з вогнем. Однак, окрім конкретних винуватців, переконаний генерал, мали б відповідати центральні й місцеві органи влади. Однак нема такого закону. Та й пожежники все ще керуються... ленінським декретом 1918 року! І діють фактично на свій страх і ризик. Адже сьогодні, приміром, не кожен кооператор стане навіть розмовляти з інспектором-пожежником.

Розуміючи складнощі в роботі лісівників, В. Попков таки дорікнув і Мінлісгоспу за послаблення пожежної охорони. Тож і доводиться МВС братися за непритаманні йому функції. А в нього немає відповідної техніки, людей тощо...

Вже підготовлено проект закону про пожежну безпеку. В ньому, зокрема, закладено підсилення відповідальності влади на місцях і в центрі. Та депутати не поспішають його розглядати.

Записав **Леонід ГАШИНЬ.**

Коли верстався номер

Боротьба з пожежею триває. Вздовж Кримської яйли проорано смугу в шість метрів завширшки. Є впевненість, що вогонь на яйлу проникнути не зможе. У гасінні пожежі беруть участь близько трьох тисяч чоловік. Під час гасіння постраждало п'ять чоловік, п'ятеро — з переломами. Шкода від пожежі обчислюється десятками мільярдів карбованців. Унікальний реліктовий ліс загинув на площі в 300 гектарів.

Причина виникнення пожежі поки що невідома. Слідством, що ведеться, відкинуто версію про залишене «дикими» туристами непогашене вогнище. Адже туди, де пожежа почалася, жодний турист не ходить. Міськвиконком звернувся до населення з проханням подати допомогу у розкритті злочину. Гарантовано анонімність і високу грошову винагороду.

Ліберальну партію України з дня її заснування (12 вересня 1992 року) очолює Ігор Маркулов.

Нині в її лавах понад 15 тисяч членів — в основному підприємці, промисловці, інтелігенція, студенти. У багатьох областях України створено регіональні організації партії, процес її формування триває. У найбільшому партосередку — Донецькому обласному — 4 тисячі чоловік. Штаб-квартира ЛПУ розташована тут же.

При керуючій раді партії діє центр соціально-економічного та політичного аналізу. Основну мету своєї діяльності ліберали вбачають в оновленні суспільства в інтересах народу, гідного і забезпеченого життя. Основа реальних цінностей для них — громадянська і міжнаціональна згода. У сфері економіки партія віддає пріоритет поглибленню реформ, переходу від планової економіки до ринку. Ліберали — за приватну власність і підприємництво, підтримують приватизацію і роздержавлення. Щодо державного устрою України, то тут ЛПУ віддає перевагу принципу федералізму, хоча не наполягає на його закріпленні в новій Конституції, вважаючи, що не всі регіони мають сьогодні однаковий рівень свідомості населення, менталітет і однакову соціально-економічну базу. Ліберали обстоюють «подвійне громадянство» за умови укладення двосторонніх міждержавних угод. Виступаючи за Україну в складі СНД, партія, однак, проти створення наддержавних органів. Ліберали підтримують ідею «двуязычия». Особливу увагу приділяють розвитку культури Донбасу — заснували фонд підтримки мистецтва «Меценат Донбасу».

Провідний спеціаліст відділу взаємодії із громадськими формуваннями Донецької облдержадміністрації Олена Халімова відносить лібералів до центристів. Напередодні виборів до Верховної Ради ЛПУ — чи не єдина із партій, що не входять до жодного із політичних блоків. Тим загадковіше виглядає нещодавня угода, укладена між лібералами і місцевими страйкомівцями. Одні відносять це до суто політичного ходу, а інші, не без підстав, вважають: коли будь-що із наміченого «союзникам» вдається — буде користь усім мешканцям шахтарського регіону. І все ж треба визнати: якась «інтрига» тут існує, адже ЛПУ категорично виступає проти страйків, тоді як страйком завжди готовий оголосити черговий супротив.

А тепер декілька слів про президента Ліберальної партії України. Ігор Маркулов — людина, безумовно, неординарна і талановита, амбіційна, мудра, вольова і, як стверджують його ж близькі, романтичної вдачі. Майстер спорту з боротьби, кандидат економічних наук, працює над докторською дисертацією. Людина слова: в одному із інтерв'ю, будучи у рангзі головного радника прем'єр-міністра України, схвально відгукнувшись про Леоніда Даниловича, як людину і спеціаліста, заявив: «Я піду із Кабінету Міністрів відразу після того, як із нього піде Кучма». І дотримав таки слова — пішов... у радники Президента з питань ринкової економіки.

А ще досить удачливий бізнесмен, І.Маркулов, без сумніву, один із найбагатших людей України, його добре знають у політичних і фінансових колах Заходу. Має у свої тридцять два роки практично все, що тільки може собі побажати людина — гроші, становище в суспільстві, прекрасну дружину і двох чудових дочок, менша з яких... піддана Великобританії. Любить музику Вагнера, Баха, яка, вважає, здіймає людину над суєтою, зміцнює дух.

На Донбасі про нього говорять всяке-різне. Одні переконані, що гроші відмиває, інші відверто заздрять. Більшість вважає його особистістю. Інша річ, якого роду? Можливо, відповідь на це і зможе якось дати інтерв'ю із президентом Ліберальної партії України, радником Президента України з питань ринкової економіки І.МАРКУЛОВИМ.

І.Маркулов: «Багатий і бідного зробить багатим...»

— Ігоре Романовичу, відомо, що не лише соратники по ЛПУ, а й чимало ідейних супротивників, попри все, вважають Маркулова особистістю. А як ви, цікаво, ставитеся до ролі особистості в історії?

— Ця тема конче близька мені. Історію творять особистості. У політиці це пов'язано із розквітом тієї чи іншої держави, в мистецтві — з новим художньо-творчим напрямом, у науці — із новою ерою в сфері знань. Якщо говорити про риси характеру особистості, то, в першу чергу, для мене це — талант, моральне обличчя, принципова позиція в суспільстві. Успіх у політиці і бізнесі також визначається внутрішніми характеристиками особистості, такими, наприклад, як честь і добре ім'я, а вже після того — діловими якостями. Певен, що забуття цих понять і призвело, врешті-решт, до розвалу так званої соціалістичної системи. Ця система нищила особистість, і як результат, — саму себе. Чи може благоденствувати, прогресувати суспільство, держава, де особистість, людина взагалі, стала чимось другорядним, — придатком до техніки, землі? Ні!

— Повернімося до постулату про честь і совість. Де ж ті сильні, високоморальні особистості, які сьогодні спроможні вивести нас із кризи? Чи бачите їх у парламенті, в уряді, на політичній арені?

— Якщо народ обирав сам своє керівництво, то до кого претензії? Першим особам у державі дуже легко адресувати всі біди, які спіткали нас. Але хто тоді зумів збалансувати політичну рівновагу в Україні, приборкати радикально настроєних політиканів із протилежних ідейних таборів, устерегти українську землю від другого Карабаху, Грузії чи Придністров'я? Хтось може зауважити: все це схоже на одне колишнє гасло: «Тільки б не було війни!» Але скажіть мені, чи виросте будь-який сорт сильної пшениці без родючого грунту, без вологи і сонця? Корінь зла в тім, що люди психологічно не підготовлені до сприйняття завдань, які належить вирішувати. Наведу приклад. Сама історія довела, що найкоротший шлях до процвітання суспільства, народу — приватна власність. Однак у нас ще далеко не зламано бар'єр неприйняття власника як такого. У кращому разі ставлення до нього зневажливо-милостиве. Не всі розуміють, що, заробляючи гроші, власник ділить їх із державою, і таким чином поповнює бюджет; що, гнучко маневруючи, орієнтуючись на ринок, він різко прискорює зростання товарної продукції. А звідси — конкуренція товарів, зниження цін, про яке сьогодні так мріє наше населення... Або ще один характерний приклад. Ми пережили мракобісся однопартійної системи. Але ж як важко сприймаємо сьогодні існування багатьох партій, їх програми, що конкурують між собою...

— Відчуваю, що ви не схильні шукати у вищих ешелонах влади винних за ситуацію, що склалася сьогодні як в економічному, так і політичному житті України.

— Пошуки винних — традиційна риса нашої ментальності. Гадаю, керівництво України добре розуміє свої завдання. Але, плоть від плоті народу, найвищі службові особи теж внутрішньо не вільні, і вони не можуть піднятися над обставинами. Отож, тут доречно згадати прислів'я: «Бог то бог, та не будь і сам плох». Так, ті, хто відповідає за долю народу, повинні «скласти» у суспільстві нову психологію. А далі вже все залежатиме від тебе самого. Бо той же наш Президент не буде просто так, «за красиві очі», кожному роздавати гроші, їх слід заробити самотужки — відповідно до власних знань, вміння, кмітливості. І, між іншим, далеко не обов'язково кожному відкривати своє «діло», як це нині конче модно. У світі не великий процент людей, що управляють власним капіталом, набагато більше найманих: і серед останніх — визначні менеджери, керівники сучасних автоматизованих виробництв, високооплачувані інженери, робітники. У нас же наймана праця — із розряду чогось осоружного.

— Щоб уже не повертатися, покінчимо із темою, з якої розпочали нашу розмову. Кого із тих, хто оточує вас у великому світі, бачите особистістю?

— Довкола чимало по-справжньому сильних людей, багато їх в Україні. Але я не дуже полюбляю переходити на прізвища. Часто-густо ті, кого вчора поважав, раптово різко міняються і в поглядах, і вчинках. Переконаний в одному: у цей складний вирний час народ може вручити свою долю особистості, передусім, незалежній матеріально. І, звичайно ж, духовно. Грубо кажучи, людині, яка не потребує хабарів і підношень.

— На що натякаєте?

— Ні, це не обов'язково має бути Маркулов. Важливо інше. Внутрішньо вільна особистість реалізується в колосальній потребі віддавати, а не забирати. В цьому її щастя. Ідея практичного переустрою суспільства полягає в об'єднанні таких людей. Світочами мають стати не окремі, найяскравіші, але швидко згоряючі особистості, а групи людей, для яких прагнення допомогти вітчизні — засіб щоденного самовиявлення. Так, я маю на увазі політичні партії. Переконаний, партії — єдиний цивілізований шлях боротьби за перемогу світлих ідеалів. Один із принципів нашої партії в тому, що духовне багатство — основа багатства матеріального. Адже сьогодні, погляньте, шахрайство введено в ранг гідності, лицемірство — видають за гнучку дипломатію. Причому це коїться на всіх рівнях влади і в усіх соціальних верствах. Справжні ж взірці високої моралі сягають нашої історії. І їх треба відроджувати.

— Це все, так би мовити, теоретичні міркування. Але ж відомо, особливо в Донбасі, що ви швидше практик, аніж теоретик. Тож, які практичні завдання стоять сьогодні перед партією, яку очолюєте?

— Чи не головне — подолання кризи в нашій економіці, стабілізація соціального життя, об'єднання для досягнення цієї мети всіх владних структур, політичних партій та рухів. ЛПУ чи не першою серед політичних організацій запропонувала конкретну, підкріплену фінансами програму. Маю на увазі нашу угоду, підписану нещодавно із Донецьким робітничим (страйковим) комітетом і спрямовану на локалізацію ситуації в Донбасі. Ось лише декілька пунктів із цього документа. Залучення західних інвестицій у вугільні підприємства, чиї запаси зможуть забезпечити потребу України в енергоресурсах. Одночасно послідовне закриття нерентабельних шахт із використанням їх площ і обладнання для виробництва товарів народного споживання та відповідної перепідготовки кадрів, що вивільняються. Реалізація програми автомобілебудування, розвиток будівельної, аграрної індустрії тощо... Чому, запитаєте, ліберали зробили акцент саме на Донбасі? Вважаю, що однією із головних якостей політика, підприємця має бути вміння передбачати. Якщо не зняти економічної, соціальної напруги в шахтарському регіоні найближчим часом, це може мати непередбачувані наслідки для усієї України. І навпаки, відродження Донбасу надасть потужного поштовху для подальшого розвитку економіки держави. На початковому етапі реалізації програми економічного переустрою шахтарського краю буде вкладено мільярд доларів США. Це — валюта партії. І моя власна.

— Те, що ви людина заможна — загальновідомо. Маєте декілька будинків у різних країнах світу. Часто відвідуєте Лондон і Париж, відпочиваєте на березі «нетутешнього» теплого океану, роз'їжджаєте на кількох «іномарках». А останнім часом ходять прямо-таки легенди про будинок, який зводите в Донецьку і якому, кажуть, немає подібних у всій Україні. Можливо, то звичайнісінькі плітки, вигадки заздрісників, котрих у вас вистачає?

— Ні, то чистої води правда. У Донецьку — місті, де я прожив значну частину свого свідомого життя і до якого дуже звик, нині споруджую власний великий будинок. Двокімнатна квартира в центрі міста вже стала дещо затісною. Нове моє помешкання буде розташоване на 2-х гектарах землі, з плавальним басейном в 25 метрів і зимовим садом, тенісним кортом і тренажерною залою, каміною. Іншими словами, тут буде все необхідне як для напруженої роботи, так і для повноцінного відпочинку. А поруч, довкіл будинку — стайні для коней, майданчики для гри в гольф тощо. Простір допоможе мені змінити силу духу, таку необхідну для рішення глобальних завдань, що ставлю перед собою.

— А чи не здається вам, шановний бізнесмене, що це відкритий виклик суспільству, значна частина якого сьогодні ледь животіє в «хрущобах», бараках, а чимало і цього не мають? А тут тобі палац на двох гектарах...

— Можливо, я прискорюю події. Але вважаю, що, прийшовши в шахтарський край із мільярдом доларів, спрямованим на розквіт краю і його населення, маю право на будь-яке житло. І хто, врешті-решт, повинен створити прецедент, переламати ханжеську мораль, як не лідер елітної партії, яка обіцяє розкішне життя кожному, хто вміє заробляти власними руками і головою. Готовий повторювати повсякчас і скрізь: злиденний злиденним і залишить свій народ. Бо, коли б був він здібний, перш за все розбагатів би сам. І навпаки — багата людина зробить і бідного багатим, адже бідняк буде завжди небезпечним як для нього, так і для суспільства. Я, звичайно міг би залишити Україну — слава Богу, є за що і куди їхати. Але це означало б визнати свою цілковиту моральну і фізичну поразку. Український народ одвічно мав потяг до заможності, охайної багатої хатиоселі, господарства. І, в цьому я глибоко переконаний, рано чи пізно мораль хазяїна-трударя переможе. Нам же, лібералам (і не тільки), залишається всіма наявними засобами розвивати і підтримувати клас власників, його стосунки із державою на взаємовигідних засадах. Це вдячне і благородне поле діяльності. Зауважу, майже непочате поле. Куди ж можна тікати з нього? Так, мені дуже подобається на Гавайях, в Майамі, я у захваті від Нью-Йорка і Лондона — ну й що з того? Я завжди з радістю повертаюся додому! І радісно щасливий від відчуття усвідомлення того, що ти тут потрібен, що на тебе тут чекає велика корисна справа.

Підготував Юрій ДОЦЕНКО.

Донецьк.

Продиктовано в номер

«Запоріжсталь» переходить на оренду

На металургійному комбінаті «Запоріжсталь» відбулася конференція представників трудового колективу, яка ухвалила перейти на нову, орендну систему праці. Розмір зарплати кожного працівника комбінату тепер залежатиме від величини чистого доходу та продуктивності праці.

З молотка — кафе, перукарня...

Комітет комунального майна Луганська спільно з Міжнародною фінансовою корпорацією провів свій перший аукціон з малої приватизації. Сім об'єктів — кілька кафе, перукарня, фотоательє — було продано як діючі підприємства. Покупці одержали майно разом з правом оренди підприємств. Цікаво, що сумарна початкова ціна об'єктів становила 131.1 мільйона карбованців, а остаточна ціна продажу — 1740 мільйонів карбованців. Окрім цього, Комітет комунального майна продав на аукціоні право використати вісім місць під кіоски у центральній частині міста. За це додатково одержали ще 139,4 мільйона карбованців. Кошти від аукціону будуть використані в інтересах жителів Луганська. Другий луганський аукціон призначено на кінець листопада.

Лось пнеться в президенти

Наша газета вже писала про блюзнірську акцію, вчинену в Сімферополі на початку вересня цього року головою «Русского общества Крыма» Анатолієм Лосем та його прибічниками. Мова йшла про символічне поховання незалежності України. Тоді ж прокурор Республіки Крим Валентин Купцов заявив, що винуватці відповідатимуть перед законом. Але чи то у нас закони такі, чи причина в чомусь іншому, та Лося лише оштрафували, і аж... на 60 тисяч карбованців. Щоправда, до цього його заарештували і протримали в ізоляції п'ять діб «за неповагу до суду».

24 жовтня А. Лось силкувався провести міський сход жителів Сімферополя, та прийшло лише кілька десятків чоловік. Але це йому не завадило заявити, що у листопаді на площі перед ВР Криму відбудеться «величезне зібрання народу», яке висуне його кандидатом у Президенти Республіки Крим.

«Луцьк» бере курс на Севастополь. Через Миколаїв

Найближчим часом склад бойових кораблів ВМС України поповниться новим малим протичовновим кораблем «Луцьк». Про це повідомила газета «Флот України». На кораблі практично завершені всі облицювальні роботи. Спеціалісти київського суднобудівного заводу «Ленінська кузня» провели ряд планових випробувань, встановили й змонтували відповідну апаратуру та механізми. Тепер екіпаж протичовновиків на чолі з командиром корабля — капітаном третього рангу Віктором Зарембою готується до переходу, який заплановано на середину листопада. З Києва до Миколаєва — на рейд Чорноморського суднобудівного заводу. Там на борт МПК «Луцьк» встановлять необхідне озброєння, а відтак новий корабель Українського флоту візьме курс на Севастополь — до місця свого постійного базування.

Життя Рад

Сесія-рекордсмен

До книги Гіннесса можна занести 12-у сесію Рівненської міської Ради. Почалася вона... ще у червні, а завершитися ніяк не може. Ось і цими днями засідання не відбулося, бо не набралося кворуму. Цілковиту байдужість виявляють народні обранці до долі рідного міста, у якому — море проблем. Депутати у рамках цієї сесії ще не розглянули десяток питань, серед них і такі гострі, як проблеми приватизації, підготовка міста до зими тощо.

А холодні подихи зими щораз відчутніші. Невже міський «парламент» візьметься обговорювати питання підготовки до її зустрічі лише тоді, як у повітрі закружляють «білі мухи»?

Сергій МЕЛЬНИЧУК.

Рівне.

Час виколупати гасла

Президія Херсонської обласної Ради прийняла рішення про приведення символів державної та наочної агітації у відповідність із новим статусом України.

Радам усіх рівнів рекомендовано завершити цю роботу до 1 листопада нинішнього року.

Така акція зумовлена тим, що в багатьох державних установах області не поспішають розлучатися з гербами колишнього СРСР на фасадах приміщень, подекуди все ще красуються портрети членів Політбюро ЦК КПРС і заклики на зразок такого: «Рішення XXI з'їзду партії — в життя». Покинуті «дошки пошани», обшарпані вітрини час давно вже прибрати з естетичних міркувань.

Щоправда, сама облрада не форсує виконання власного рішення: мозаїчне гасло в сесійному залі «Пролетарі усіх країн, єднайтеся!» виколупати із стіни не наважуються. Нічого не сказано в рішенні президії про численні пам'ятники та бюсти Леніну, які буквально чи на кожному кроці в населених пунктах (і навіть у кабінетах районних адміністрацій).

Іван КАЛИНИЧЕНКО.

Херсонська область.

В партіях і рухах

Створюється Загальнокримська українська партія

21 жовтня в Сімферополі створено оргкомітет нової загальнокримської партії — Український Громадянський Конгрес Криму. Як повідомив нашому кореспондентові член оргкомітету, відомий кримський учений-біолог Петро Вольвач, головною причиною створення цієї партії є відмова ВР Криму надати кримським відділенням загальноукраїнських партій права брати активну участь у виборах кримського парламенту. Новостворювана партія виступатиме за зміцнення Республіки Крим як невід'ємної складової частини України, за розбудову української державності в Криму, захищатиме права українського населення автономної республіки. Головою виконкому оргкомітету обрано Ігоря Банаха. Установчий з'їзд нової партії намічено на 28 листопада у Сімферополі.

Олександр ПІЛАТ.

Комуністи всіх мастей — проти всіх

Запорізькі організації товариства «Русь», фронту трудящих України, соцпартії, Партії праці, компартії, Партії слов'янської єдності, комітет ветеранів Великої Вітчизняної війни уже вкотре намагаються збурити громадську думку через місцеві засоби масової інформації. Останнє їхнє творіння (якщо вірити газеті «Наш город» від 21 жовтня) — «Заявленіе» з приводу подій у Москві 3 і 4 жовтня. Звинувачуючи в ньому Єльцина в кровопролитті, в насаджуванні тоталітаризму, утиску опозиційних партій «во имя безраздельной власти коррупционеров», автори звернення пояснюють «темним запоріжцям», що парламент Росії не був таким, яким його зображують «карманные ельцинские средства массового оболванивания (зрозуміли, чому потрібно було стріляти з гранатометів у вікна «Останкіно»?). Парламент, розтлумачують нам далі, «был за демократию, но не за американскую, а за российскую, за национальные приоритеты. Вот этого ему и не могли простить».

Та саме по собі звернення з приводу поразки комуністично-шовіністичного угруповання в сусідній державі, подібних до запорізьких угруповань, мало кого здивувало б, якби не «ізюминка» наприкінці тексту: «Теперь, когда парламента нет, Ельцину уже никто не мешает проводить его «реформы», результаты которых сказались и еще скажутся самым печальным образом. Нам это хорошо знакомо, ибо на Украине проводятся такие же «реформы». Ось так. І більше — жодного слова конкретно про «такие же «реформы».

Олександр МИХАЙЛЮТА.

Запоріжжя.

Фотофакт

Полтаву зв'язали зі світом

Міжнародну цифрову автоматичну телефонну станцію відкрито в Полтаві. Відтепер з цього обласного центру без найменших перешкод можна зв'язатися по телефону з будь-яким містом Європи, Америки та інших регіонів світу. За запевнянням представників спільного підприємства УТЕЛ, яке до цього встановило таке комунікаційне устаткування в Києві, Львові, Чернівцях і Луганську, нова телефонна станція забезпечуватиме гарантоване надання послуг найвищої якості.

Григорій ГРИНЬ.

Фото Павла ЗДОРОВИЛА.

Фестивалі

Попереду — нові «Обереги»

Серед візитних карток Луцька чільне місце займають фестивалі «Оберіг», які вп'яте на древній землі Волині співаною поезією та авторською піснею відроджують духовність, добрі традиції лірників та кобзарів, збагачують культуру України. Саме п'ятий «Оберіг», який минулої неділі завершився великим концертом «Бенкет мистецтв», показав, що набуває все більшої популярності, з кожним роком розширює жанрові можливості. Так, за словами його учасників, «Оберіг», що цього року пройшов в елітарному стилі, перетворився на міжнародний фестиваль, де можуть знайти спільність інтересів фахівці різних жанрів мистецтва. Саме до такої думки прийшли учасники нової програми «Лабіринт», в якій взяли участь не тільки барди, але й поети, художники, політологи, музикознавці. На концертах цього великого пісенного свята, які проходили цього разу і в багатьох трудових колективах та організаціях Луцька, звучала і серйозна класична музика, і популярні мелодії в стилі «рок», і зразки високої поезії минулого, наших днів, виступи сучасних поетів. Серед відзначених на фестивалі призами великої і малої «Берегинь» — виконавці Сергій Мороз, Наталка Бучель, Стас Щербатих, квартет «Чорні черешні»... Вперше одержав нагороду бард з Росії Роман Дубінніков з Санкт-Петербурга. Спецприз «Тодось-хтось» присуджено поету з Волині Костю Шишку.

П'ятий Всеукраїнський телевізійний фестиваль співаної поезії та авторської пісні «Оберіг-93» ще раз підтвердив, що хоч він і не має офіційного статусу, не фінансується державними структурами, але його унікальне явище в тому, що самотужки живе і творить, відроджує духовність і піднімає на вищий рівень мистецтво України, дає світу високі зразки співаної поезії та авторської пісні. Тому дещо дивним є те, що «Оберіг» помічають за межами Волині і України, але не бачать їх місцеві керівники.

Богдан БЕРЕКЕТА.

Волинська область.

Контакти

Європейські комбайни «пропишуться» в Україні

Такий висновок можна зробити після наради директорів, яку провела Українська національна компанія «Укрсільгоспмаш» на базі кіровоградського виробничо-торгового об'єднання з сівалок «Червона зірка». До її складу входять понад 60 підприємств і, виступаючи перед їхніми керівниками, президент компанії Олександр Боліженко відзначив, що вони в змозі за короткий час налагодити виробництво вітчизняних комбайнів, якщо співробітничатимуть з європейськими фірмами. Такий досвід уже є. У Тернополі вже розпочали випускати спільний українсько-німецький кормозбиральний комбайн «Марал». У Херсоні готують випуск зернозбирального комбайну європейської модифікації з пропускною можливістю 5 кілограмів зерна за секунду, а завод «Рівнесільмаш» уже через дев'ять місяців збирається розпочати виробництво зернозбирального комбайна майже вдвічі більшої потужності спільно з англо-датською фірмою «Массеу-Фергюссон».

Микола ВОЛОК.

Кіровоград.

ХТО ВОНИ, РОСІЙСЬКІ УКРАЇНЦІ?

(Закінчення. Початок на 1-й стор.).

На зв'язку — Москва

Багатовікове існування праслов'янської спільноти, формування самобутніх національних мов та культур, а згодом Російської імперії, Союзу змішало нас, нерідко рамки національного у слов'ян надто сильно розмито. Закінчення прізвищ на «енко» та «ов» також мало про що кажуть. То, може, й не варто доскіпуватися «тонкощів»? Мабуть, десь років через десять (якби не серпень 91-го), такі міркування взагалі б нікому не знадобилися. Всі стали б отим самим безрідним «радянським народом». Та факт залишається фактом. У Магадані заговорили українською, і громадяни Російської Федерації на нафтопромислах почали доводити: ми не росіяни, не радянські. Ми — українці. І стали об'єднуватись у свої культурно-історичні товариства та клуби, тягнутися до України та її етносу, культури. Проте вони — різні. І проблеми у них — також різні. Конгрес це ще раз підтвердив.

Наприклад, на самому початку століття вирушали «столипінські» переселенці з Полтавщини й Чернігівщини на Далекий Схід. Осіли, знайшли тут нову малу батьківщину. Та залишилися українцями. А через пару десятиліть уже не з власної волі їхали до Сибіру у «засланих» ешелонах їхні колишні земляки. А в сімдесяті роки, «за покликом комсомолу та за велінням партії» потяглися в заполярні райони Тюменської Півночі «добровольці — неспокійні серця». Прокинувшись якось у своїх державних панельних багатоповерхових будинках (адже мріяли розміняти їх на Полтаву чи Івано-Франківськ) в Уренгої, Ноябрську тощо, раптом дізнавалися, що вони вже — громадяни Російської Федерації, суверенної держави, за законом якої усі, хто мав постійну прописку на початок 1992 року, ставали саме такими. Спочатку незвичні терміни ці й поняття викликали жарти у дотепників. Та згодом почали виникати колізії, гідні пера Михайла Стельмаха. З'ясувалося, що «батькова садиба» десь під Валками чи Малином — майно в іншій державі. А право успадкування вимагає силу-силенну якихось надзвичайних довідок та підтверджень.

Отож, мабуть, немов гриби після дощу виросли в різних регіонах величезної Росії товариства й організації, клуби української діаспори. Та й саме це поняття міцно ввійшло в ужиток. На Конгресі згадали, наприклад, московський молодіжний клуб та «Славутич», культпросвітні товариства в Санкт-Петербурзі та Якутську, Уфі й тому ж таки Магадані. Виступали їхні представники, міркували про те, що розвиток України як незалежної держави позначився на тонусі діаспорського життя.

Та поки що україно-російські стосунки, якоюсь мірою tabula rasa, що чекає на вмілу руку. Думка про це пролунала і в доповіді Олександра Руденка-Десняка, обраного в результаті головою Товариства українців Росії:

— Кажу цілком щиро, чим раніше зникне нервозність, невизначеність та аматорство в усіх сферах російсько-українських стосунків, тим краще буде і для росіян, і для їхніх сусідів.

Власне, до цього ж закликав і В'ячеслав Чорновіл. Звичайно, держава, її інститути мають сприяти роботі самодіяльних українських організацій Росії. Та зважати при цьому слід на один важливий аспект: усе-таки йдеться про громадян сусідньої держави, хоча й найближчої, хоча й найбільше з нами зв'язаної. Турбота про самобутнє українське, так само як про самобутнє російське в Україні, — це поле для спільної роботи властей, а не для поділу людей за національною ознакою. До речі, той факт, що Держкомнац Російської Федерації зробив усе можливе для проведення Конгресу, також про дещо свідчить. Той самий Руденко-Десняк повідомив про розуміння з боку російського Міністерства освіти необхідності відкриття в місцях компактного проживання українців національних шкіл, а можливо, й інших навчальних закладів.

У підсумку Конгрес прийняв резолюцію «Про становище українців та розвиток української культури в Російській Федерації», в якій, зокрема, сказано: «Українська громада має стати організованою творчою силою, здатною взяти активну участь у глибокій демократизації усіх сторін російського громадського життя. А щодо розв'язання її традиційних проблем, то це, очевидно, залежатиме від конструктивного діалогу між діаспорою та владою».

Так, «російські українці» — це не тільки етнічне поняття, а й політичне. Вони заявили про своє прагнення домагатися представництва в інститутах державної влади, підтримувати на майбутніх виборах тих кандидатів, яким не чужі проблеми національних меншин. Вирішено також звернутися до українського парламенту з проханням внести поправку до Закону України про громадянство, що дає можливість бути повноправними членами суспільства тим, хто народився й постійно проживав в Україні і не є громадянином іншої держави.

Це все «глобальні» проблеми. Що ж до конкретніших, то це рішення про створення інформаційного центру діаспори, про видання її газети та прагнення випускати свою телепрограму, відкриття нових клубів та багато іншого.

Лілія ГЕОРГІЄВА.

Офіційно про неофіційне

МІНІСТР СКАЗАВ, ПОСОЛЬСТВО СПРОСТОВУЄ

На конференції Всесвітнього трансільванського об'єднання міністр оборони Угорщини Лайош Фюр закликав до створення національних автономій у місцях компактного проживання угорців у сусідніх країнах, а в місцях, де угорці складають меншість, — так званих «індивідуальних автономій». Про це стало відомо «РУХ-ПРЕС» із зарубіжних дипломатичних джерел, які звернули також увагу на те, що, по суті, така заява кваліфікується за міжнародними нормами як пряме втручання у внутрішні справи сусідніх з Угорщиною держав, насамперед — України, Румунії, Словаччини.

Звернувшись за роз'ясненням до посольства Угорської Республіки в Україні, газета одержала офіційну відповідь, що, не маючи згаданого в повідомленні «РУХ-ПРЕС» виступу міністра, посольство не може відповідально його коментувати,але «з упевненістю можемо сказати одне: зовнішня політика угорського уряду виключає втручання у внутрішні справи інших держав», а Угорщина дотримується принципів міжнародного права у відносинах з усіма державами. «Ми вважаємо, що ніхто не може бути зацікавлений у тому, щоб добрі угорсько-українські зв'язки постраждали від необгрунтованих точок зору й інформацій», — йдеться у повідомленні посольства.

Володимир СКАЧКО.

Скандал

ОДНИМ МАХОМ КОРУПЦІЮ НЕ ЗНИЩИТИ

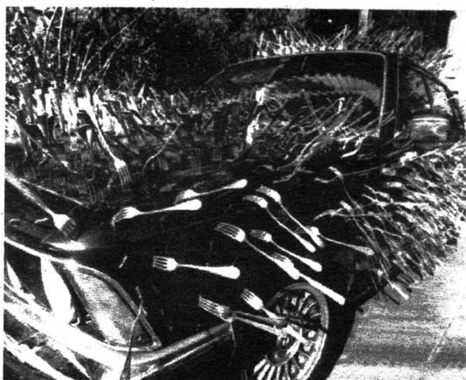
У Бразилії вибухнув черговий політичний скандал, який, на думку аналітиків, може призвести до гучних судових процесів і сенсаційних викриттів у вищих ешелонах влади, а можливо й до дострокових загальних виборів у країні. Початок йому поклали зізнання слідству колишнього директора департаменту Національного конгресу з питань федерального бюджету Жозе Карлуса Алвіса, якого підозрюють у вбивстві своєї дружини, контрабанді наркотиків і виготовленні фальшивих грошей.

Звинувачений заявив, що протягом кількох років у парламенті Бразилії діє розгалужена мережа корумпованих чиновників, котрі використовували державні кошти з метою особистої наживи. За його словами, у їх числі — понад 20 конгресменів, два міністра нинішнього кабінету, три губернатори штатів, а також багато колишніх членів урядів екс-президентів Фернандо Коллора і Жозе Сарнея. Усі ці особи поспішили категорично спростувати твердження Алвіса. Проте, на думку багатьох політичних діячів, необхідно терміново провести всебічну перевірку заяв колишнього директора департаменту. З цією метою у Національному конгресі створено спеціальну парламентську комісію.

У зв'язку з висуненими проти них звинуваченнями вже подали у відставку два члени нинішнього кабінету у ранзі міністрів — начальник громадянської канцелярії Президента Енрікі Харгрівза і начальник секретаріату з питань регіонального розвитку Алешандрі Коста. У свою чергу глава держави Ітамар Франку заявив, що у разі загострення кризи кращим виходом з нього стане дострокове проведення загальних виборів.

Віктор ХОМЕНКО.

Диваки

ЖЕРТВА ПРИСТРАСТІ

У Алекса Садковського, художника і скульптора із швейцарського міста Цюріха, здавалося, вистачало всього, щоб втілювати власні ідеї. Йому не бракувало фарб і полотна для малярства, чи каменю для різблення скульптур. Але невтомна натура митця шукала нових об'єктів для реалізації задумів.

НА ЗНІМКУ: чи не найулюбленішим своїм витвором А. Садковський вважає цей автомобіль, прикрашений кількома тисячами виделок. Так автор спробував об'єднати свої дві пристрасті: до смачної їжі й до сучасних зручних засобів пересування. Щоправда, останньому довелося при цьому постраждати.

Фото КЕЙСТОН.

Експрес-інформація

Короткочасність не завадила

Завершився візит віце-прем'єр-міністра України М.Жулинського до Туреччини. «Основною метою мого перебування у Стамбулі була зустріч зі Вселенським Патріархом Варфоломеєм», — сказав на закінчення свого перебування у турецькій столиці український віце-прем'єр. Проте, незважаючи на короткочасність візиту, наголосив М.Жулинський, з допомогою українського посольства вдалося провести плідні переговори і консультації з представниками ділових кіл Туреччини, з керівництвом секретаріату Парламентської Асамблеї Чорноморського Економічного Співробітництва.

Заклик до розуму й серця

Годинну передачу, приурочену 60-річчю голодомору в Україні, показало грецьке телебачення. Вона була підготовлена спільно з посольством нашої держави в Греції. Телеглядачам продемонстрували кадри кінохроніки шістдесятирічної давності, розповіді свідків тих подій. У своєму коментарі ведучий програми зазначив, що на порозі XXI століття людству відкривається страшна правда про злочини тоталітарного сталінського режиму, які можна порівняти лише із злочинами нацистів часів другої світової війни.

Тіснувато навколо НАТО

Можливість розширення Північноатлантичного союзу за рахунок держав Центральної і Східної Європи дедалі частіше стає темою висловлювань політиків світового рівня. Так, виступаючи на міжнародному форумі «Майбутнє Європи: політична програма 90-х років», який проходив неподалік Бонна, міністр закордонних справ ФРН К.Кінкель заявив, що членство країн згаданого регіону в НАТО може привести до серйозних суперечок з Росією і стане поганою послугою Польщі, Чехії та іншим республікам.

Тим часом представник американської адміністрації, який просив не називати свого імені, повідомив, що на січневій брюссельській нараді керівників держав — членів Північноатлантичного союзу Президент США Б.Клінтон планує виступити з пропозицією прийняти Російську Федерацію до НАТО.

Добросусідство підтвердили документально

З офіційним візитом в Алмати перебуває Президент Ірану Х.Рафсанджані. Він провів переговори з Президентом Казахстану Н.Назарбаєвим та іншими керівниками держави. Підсумком візиту іранської делегації до цієї центрально-азіатської республіки стало підписання меморандуму про взаєморозуміння і співробітництво між сусідами, а також кількох спільних документів про партнерство.

А напередодні лідер Казахстану Н.Назарбаєв провів переговори з держсекретарем США У.Крістофером, який здійснює поїздку державами СНД. Під час зустрічі сторони підтвердили зацікавленість обох країн у розширенні співробітництва у різних галузях, маючи на увазі налагодження довгострокового партнерства, грунтованого на принципах демократії, поваги прав людини і вільного ринку.

Пальне виливається... в круглу копієчку

Більш як удвічі підвищилися ціни на пально-мастильні матеріали в Білорусі. Віднині за літр бензину марки А-76 автолюбителям доведеться платити не 190, а 460 рублів, у той час як 93-й скочив до 500 рублів. Але за таку ціну можна придбати дефіцитне пальне тільки на державних АЗС, та й то коли пощастить. На комерційних станціях літр бензину коштує від 1200 й більше рублів. Чергове подорожчання зумовлене насамперед підвищенням вартості нафти, яка надходить з Росії.

За повідомленнями наших власних кореспондентів та зарубіжних інформагентств.

Вербова лоза — меблів краса

З давніх-давен в Україні вербу вважають за святе дерево, яке дарує людині силу і здоров'я. Народ оспівував її в піснях. А ще відомо, що вербова деревина добра для виготовлення музичних інструментів, використовують її як ліки. Особливо уславилася вербова лоза на Волині, де з неї з прадавніх часів плетуть кошики, крісла, хлібниці... Наприклад, у Ковельському спеціалізованому лісогосподарському підприємстві «Тур», у цехах якого вісім років тому з ініціативи його директора Віталія Павловича ПОЛУХТОВИЧА почали відроджувати стародавній промисел лозоплетіння, виготовляють з лози вироби 50 найменувань.

— Знаєте, я думаю так: усе, що росте в лісі, маємо використовувати на потребу людини, — сказав Віталій Павлович під час чергової зустрічі. — Наше підприємство має майже 34 тисячі гектарів лісу. Щорічно одержуємо 2 тисячі кубометрів ділового кругляку, який переробляємо і відпускаємо для сільськогосподарських підприємств району. Майже шість тисяч кубометрів тонкомірної деревини щорічно відвантажуємо шахтарям України. Можу похвалитися: деревообробне виробництво поставлене в нас так, що відходів практично немає. У спеціальному цеху деревинну стружку пакуємо і відвантажуємо тим підприємствам, які виготовляють посуд. Із хвої налагодили виробництво вітамінного борошна. За останніх двадцять років жодного разу не було спаду виробництва, скорочення людей. Тільки в цьому році наш колектив поповнили 83 нові робітники.

— Знаю, що на столярні вироби вашого підприємства — великий попит. А як з'явилася ідея виготовлення меблів з лози?

— Я народився і виріс на Волині, де майже в кожному селі біля річки чи болота ростуть верболози. Люди завжди робили з них щось потрібне для дому. Вряди-годи і на підприємстві траплялись умільці, які виконували замовлення на виготовлення оригінальних речей з лози. Приїжджали на Волинь високі гості з Москви чи Києва — їм потрібні були місцеві сувеніри... Так було. Мене це, чесно кажучи, завжди дратувало, але команду виконував... У лісі бачив зарості невикористовуваної вербової лози. Щоправда, декотрі її заготовляли, виплітали гарні кошики. Особливий попит на них був перед Великоднем. Тихцем робили їх і наші майстри. Ось тут десь і з'явилася ідея відродити давній волинський промисел лозоплетіння, поставити його на промислову основу. Мене в колективі підтримали. І з часом створили кілька цехів лозоплетіння в тих селах, де не перевелися майстри прадавнього промислу.

— У кабінеті зразків виробів підприємства кожний вид продукції — неповторний. Очі розбігаються від краси. А може, це зроблено тільки для вітрини?

— Самообманом не займаємося. У шістьох цехах лозоплетіння працюють 200 чоловік. Кожна людина—майстер. У нас такого немає, що той робить ту деталь, другий — ту, а третій — ще якусь... Усі вироби з лози виготовляємо тільки вручну. І якщо почав майстер робити, наприклад, плетений гарнітур на кухню, то від початку до кінця. Цілковито індивідуальна робота, де все залежить від художнього смаку, власної уяви, особистого уміння. Робимо і на замовлення. Людина на свій смак хоче мати крісло-гойдалку, карниз чи стіл, дала креслення. Будь ласка, зробимо. Самих тільки кошиків з лози виготовлено 20 найменувань.

— А скільки виробів із житньої соломки?

— Більш як десять найменувань. Це хлібниці, цукерниці, канелюхи, різні жіночі прикраси. Сіємо щорічно три гектари жита, яке жнемо лише серпом, щоб не зім'яти стебла. Є у нас і власна лозова плантація, яка займає 35 гектарів. Росте на ній 13 видів лози. Ще 10 гектарів закладаємо. Лози потрібно багато, бо виробництво таких меблів зростає, замовлень надходить дедалі більше. На рік нам потрібно не менш як 150 тонн вербової лози. Найближчим часом у двох селах Ковельського району відкриватимемо ще два нові цехи лозоплетіння. У Ковелі маємо власний фірмовий магазин.

— Знаючи, якої популярності зажили меблі з лози, може, варто підприємству мати власний магазин і в Києві?

— Ми про це вже подбали. По вулиці Пирогова у Києві під магазин нам виділили приміщення. Скоро будемо його обживати. До речі, є у нас власне представництво і в Німеччині. Другий рік німці купують у нас меблі, виготовлені з лози. Можу сказати, що якістю наших виробів вони задоволені. Експортували свої меблі до Польщі, Угорщини, привернули вони увагу й підприємців з США, Канади, Австралії. Звичайно, це приємно, та й відповідально.

— І немає у вас жодних проблем?

— Боже мій, та їх у нас більше, ніж лози на Волині. За свої меблі можемо мати добру валюту. Велику валюту. Для України це вигідно. Нашу продукцію хочуть купувати іноземні фірми. Але як починається оформлення документів, то від цієї бюрократичної тяганини руки опускаються. А можна ж зробити це якось простіше, скоріше... Сором перед закордонними партнерами, що вміємо виготовити, та не вміємо продати.

— На початку нашої розмови йшлося про повне використання лісового багатства. Окрім дерев та лози росте в лісі й багато чого іншого...

— Щороку ми наточуємо 400—500 тонн березового соку, чимало лікарської сировини. Маємо пасіку із 150 вуликів, що дає 2—3 тонни меду. В шести озерах розводимо рибу, продаємо її людям. Не лише беремо від природи, а стараємося зберегти її, оновити. Цього року насадили майже 70 гектарів нового лісу.

— І останнє запитання. У цехах підприємства цього року буде виготовлено 155 найменувань виробів з дерева. Що вам особисто найбільше подобається з них?

— Кухонний набір. Ці меблі виготовляємо з натурального дерева. Жодних фарбових покрить.

— Дякую за розмову. І нехай ще довго-довго ростуть на нашій землі вербові лози.

Вів розмову Богдан БЕРЕКЕТА.

Волинська область.

Штрихи до панорами

Не втрачає оптимізму

Фермер із села Кривець Верховинського району Івано-Франківської області Микола Кіпінчук має чималу молочну череду. Але останнім часом йому дедалі важче стає збувати продукцію, бо не вистачає пального, щоб везти молоко до райцентру. Та кмітливий чоловік не розгубився: разом із сім'єю самотужки збиває масло й продає його односельцям. Виготовляє він і бринзу, адже утримує на фермі ще й двадцять овечок. Державі Микола Кіпінчук продав тонну м'яса.

Хочете мисливських ковбасок?

То завітайте до щойно відкритого магазину м'ясних виробів на вулиці Кавказькій у Рівному. І купите ви тут не лише вищеназваний делікатес за якихось 16 тисяч карбованців за кілограм. У магазині — широкий вибір варених і напівкопчених ковбас, м'яса, субпродуктів. І головне, все це значно дешевше, ніж в інших магазинах. Чому? А тому, що приміщення магазину і сусіднього з ним кафе взяв в оренду колектив Рівненського м'ясокомбінату і торгує без зайвих «накруток».

— Ми зробили капітальний ремонт приміщень, — каже директор торговельного комплексу Олег Малявчик. — У кафе обладнаємо стойку-бар, де будуть фруктові напої, відварені сосиски, гарячі пиріжки з бульйоном. Це дуже зручно для студентів, які навчаються неподалік. Та й взагалі: їздимо по світу, бачимо, як люди живуть, заздримо. А ми що — гірші?

«Приватбанк» дарує мільйони

Волинський філіал «Приватбанку» провів перший в області розиграш призових депозитних внесків населення. Протягом хвилини п'ятеро вкладників стали мільйонерами. Виграшними стали номери депозитних внесків, які закінчувалися числом «86». Таку лотерейну форму розиграшу внесків «Приватбанк» планує проводити часто.

Гербіциди не цікавили

Ця безглузда і дика крадіжка сколихнула увесь район. У селі Кам'яний Брід два місцевих жителі — робітники сусіднього цукрорадгоспу і один нероба вночі під'їхали до колгоспного хімскладу. Вибили замки, залізну штабу, поцупили 24 двадцятилітрових каністри з дефіцитними гербіцидами. Взяли й вилили вкрадене просто на порозі складу, а каністри взяли з собою. Спеціалісти кажуть, що однієї з них вистачило б на обробіток 50 гектарів посівів. А всього збитків, за попередніми даними, завдано більше як на 50 мільйонів карбованців.

Правда, недовго втішалися зловмисники вкраденим. Оперативна група Ульяновського райвідділу внутрішніх справ Кіровоградської області, яку очолив перший заступник начальника Василь Тетева, вже через день знайшла одного з крадіїв. Ще через день — іншого. Але що цікаво: після ревізії у хімскладі, яку провели після крадіжки, виявлено нестачу аж 48 каністр із гербіцидами. Де вони поділися, міліція розбереться.

За повідомленнями наших власних кореспондентів В.БАБУХА, С.МЕЛЬНИЧУКА, Б.БЕРЕКЕТИ і М.ВОЛОКА.

І в тата не своя хата,

або Чому «Київська академія євробізнесу» продає квартири в кредит і кому це не подобається

Відомо, що за обрахунками експертів-економістів, на руках населення України зберігається від чотирьох до шести мільярдів доларів США. Якби ця сума лежала у банках хоча б під 10-12 відсотків річних, то щороку наростало б за півмільярда доларів, що дорівнює четвертій частині річного бюджету держави. Те, що ці гроші не «працюють», — чистий збиток держави. Страх власників заощаджень цілком зрозумілий — криза в політиці, крах економіки, загальна економічна неграмотність населення, страх перед завтрашнім днем, недовіра до новоутворених комерційних структур тощо. Але час диктує свої умови.

Минулися перші хвилюючі миті пестливого погладжування новеньких «зелених» і постало питання: що тепер з ними робити?

Економісти радять: хочете зберегти свої гроші сьогодні — купуйте власність. Бажано нерухому. Це вигідно завжди.

Добре, а що робити нам, тим у кого під матрацом від кількох десятків до двох-трьох тисяч доларів, чого ніяк не вистачає на омріяну квартиру?

Спробуємо описати проблему більш загально.

Отже ситуація виглядає так:

1) Сто Іванів мають в середньому по п'ятсот американських доларів. У них проблеми із житлом. Вони хочуть купити квартири, але грошей явно не вистачає. Назвемо це проблемою квартирною.

2) Степан — будівельник. Він міг би звести будинок для Іванів, але йому потрібне гарантоване замовлення, бо грошей у самого немає. Замовлення, зрозуміло, теж немає. Назвемо це проблемою безробіття.

3) А ось Омелько, який обіймає відповідальний пост в органі влади і отримує гроші за те, що забезпечує Іванів житлом, а Степанів роботою. Але Омелько не має грошей, щоб замовити Степанові будівництво житла для Іванів, бо влада бідна. А довірити свої гроші Омелькові Івани чомусь не наважуються. Омелько, зрештою, й не просить. Назвемо це проблемою влади.

Отже Іванам потрібне житло. Степани мріють про роботу. І у тих і в тих проблеми із вкладенням власних заощаджень (якщо вони є). І ті й ті покладають надії на Омелька (владу).

Та коли Івани довго будуть без житла, а Степани — без роботи, то для Омелька це може скінчитися трагічно.

Що робити?

І тут одному Іванові з «Київської академії євробізнесу» («КАЄ») спадає на думку геніально проста й давно забута ідея: зібрати гроші всіх Іванів, доповнити їх банківськими кредитами, зробити замовлення Степанові, розв'язавши в такий спосіб проблему житла та безробіття, всю славу і 20 відсотків збудованих квартир віддати Омелькові. Від Омелька потрібно лише одне — дозвіл.

Як же «КАЄ» вирішила втілювати цю ідею на практиці?

Варіант перший. Іван приносить свої гроші до «КАЄ» і отримує ордер на квартиру, яка буде побудована через два роки. Тобто вкладник має чіткі гарантії від фірми, що протягом кількох років (залежно від початкової суми внесків) він житиме у власній квартирі. Якщо квартира не буде побудована, то її просто купують на біржі. Залучені в такий спосіб гроші йдуть в оборот і вкладаються в будівництво. Отримавши квартиру, її власник протягом десяти років щомісяця виплачує кредит. За бажання неоплачену квартиру власник завжди може вигідно продати.

Варіант другий. Іван купує цінні папери, які визначають квадратні метри квартирної площі. Один метр прирівнюється до $ 50. Ці папери приносять його власникові 25 відсотків річного прибутку. Коли назбирається достатня кількість квадратних метрів, власник міняє папери на квартиру. Умови дуже вигідні: якщо ви придбали 20 квадратних метрів, то за рік тільки коштом самих відсотків вам додається ще п'ять метрів житлової площі.

І виявилося, що Івани (тобто ми з вами) готові вкласти власні гроші, Степани (тобто ми з вами) готові працювати, а от Омелько (тобто Київська міська адміністрація) дозволу не дає.

— Ми пропонуємо розв'язати проблему житла та безробіття, — каже голова координаційної ради КАЄ Петро Солодкий. — Нам потрібно лише виділити землю, і кілька будівельних компаній вже завтра готові розпочати будівництво, 20 відсотків від якого ми безкоштовно передаємо місту. Ми знаємо, скільки будівельних майданчиків в Києві заморожені через те, що в держави немає коштів. І тому, гадаємо, просто не має видимих причин того, що в Київській міській держадміністрації нам так довго не йдуть назустріч.

Ігор ТКАЛЕНКО.

ВАШИ ДЕНЬГИ И НАШИ ПРОЦЕНТЫ - ОБЩИЙ УСПЕХ В МИРЕ БИЗНЕСА!

ТОЛЬКО В "ПРИВАТБАНКЕ" ВПЕРВЫЕ НА УКРАИНЕ ВАМ ПРЕДЛАГАЕТСЯ САМЫЙ БОЛЬШОЙ ВЫБОР УСЛУГ ПО РАЗМЕЩЕНИЮ СРЕДСТВ ПРЕДПРИЯТИЙ НА ДЕПОЗИТНЫЕ СЧЕТА БАНКА

ТЕКУЩИЙ ДЕПОЗИТНЫЙ СЧЕТ

Начисление дивидендов по ставке 360 сложных процентов, свободное оперирование остатком по счету.

-Если клиенту понадобились средства, необходимая сумма будет снята с депозитного счета

-При появлении свободных средств клиент может произвести довложение.

-Клиент сам определяет сроки выплаты процентов.

-За счет того,что мы начисляем сложные проценты ("проценты на проценты"), каждый день процентная ставка возрастает.

ДЕПОЗИТНЫЙ СЧЕТ ПРЕНУМЕРАНДО

Авансированная выплата процентов с первого дня действия договора.

-Клиент может разместить значительные суммы без ущерба для своей деятельности.

-Потребность в оборотных средствах может быть удовлетворена за счет получения процентов в виде аванса.

СРОЧНЫЙ ДЕПОЗИТНЫЙ СЧЕТ

-Размещение средств на фиксированный срок (14 дней и более) под самые высокие проценты (от 240% до 360% годовых).

И это не предел!

ИЗ ЧЕТЫРЕХ ПРЕДЛАГАЕМЫХ ДОГОВОРОВ ТРИ ПОЯВИЛИСЬ ВПЕРВЫЕ НА УКРАИНЕ – В "ПРИВАТБАНКЕ"

ДЕПОЗИТНЫЙ НАУ-СЧЕТ

Допускаются снятия и довложения средств.
Срок хранения средств не ограничен.
Проценты по вкладу изменяются от 240 до 360 простых годовых процентов в зависимости от периодичности снятия дивидендов.

-Клиент может производить довложения и изымать средства в любой момент.
-Клиент сам определяет процентную ставку по своему вкладу.

Центральный офис:
320070, г. Днепропетровск, ул. Серова–Набережная, 5а.
Телефоны: (0562) 78-06-94, 78-21-59
Факс: (0562) 78-06-97

СВКП «Автоматичні технології» виготовляє і реалізує:

комплекти газозварювальника;
комплекти газорізника;
комплекти електрозварювальника;
деревообробні верстати;
будівельну столярку (віконні і дверні блоки).
Додатково можемо постачати зварювальний кабель, кисневий рукав, електроди, балони. Можливий обмін на ліс кругляк, дошку необрізну, метал, с/г продукцію.

Звертатися за адресою: Київ-70, вул. Спаська, 36, кім. 2.

Тел. 416-32-43.

ФІНАНСОВО-ХОЛДИНГОВА ГРУПА

«UNICO LTD»

1. Контрактові поставки більш як 30 видів натуральних соків виробництва Австрії. Гарантуємо високу якість та низькі ціни. Можлива оплата у карбованцях за біржовим курсом. Банківська гарантія поставки надається.

2. Поставки автоелектронавантажувачів та електротельферів болгарського виробництва.

3. Бензин АИ-76 двадцятитонними бензовозами (оплата за фактом).

Телефони: (044) 244-54-09, 244-54-19.

Факс: (044) 244-54-07, 244-54-08.

Фирма «ЯТРАНЬ» реализует электромеханические пишущие машинки «Ятрань» с русским, русско-украинским и латинским шрифтом.

Телефон в Киеве: (044) 546-63-27.

Организация со склада в Киеве реализует: АБП-8 (контейнерные заправки); бензоколонки КЭР-50; емкости для хранения бензина (25 куб. м и 5 куб. м); дистанционный пульт оператора АЗС.

Тел.: 224-41-55; т/ф 212-48-03.

PEUGEOT-
ДОСВІД ДОРІГ УСЬОГО СВІТУ!

Тріумф «ПЕЖО» в Ле-Мані довів, що автомобілі з «левом» -- лідери в міцності, надійності та економії від автострад Європи до пісків Сахари

Автомобілі «Пежо» від офіційного імпортера «ІЛТА Київ»
– продаж,
– гарантія,
– сервіс

ПРОДАЖ: 252010, м.Київ, вул.Січневого повстання, 11 а.
Телефони: Київ (044) 290-4033, 290-4248.
Львів (0322) 72-26-34, 72-59-28.
Донецьк (0622) 55-30-94, 99-85-06.
СЕРВІС: Київ, Залізничне шосе,25.
Телефон (044) 268-4001.

PEUGEOT ilta KIEV OFFICIAL IMPORTER

Резонанс

«Чуттєва» аргументація академіка Мокіна,

або Ще раз про майбутнє Чорноморського флоту

«Голос України» 29 вересня ц.р. опублікував обширну статтю народного депутата України академіка Б.Мокіна «Неадекватна реакція на розумний крок», в якій наводиться аргументація автора на користь передачі Росії кораблів Чорноморського флоту та здавання в довгострокову оренду Севастополя. Лейтмотив даної статті фактично ідентичний публікації М.Руденка «Я зрадів, що Росія готова купити нашу половину флоту»(«Голос України» від 15 вересня ц.р.). Поважаючи право обох вищеназваних авторів на виявлення своїх почуттів з будь-якого приводу, я все ж не можу погодитися з тим, що, звертаючись до широкої читацької аудиторії, академік Б.Мокін для захисту власного бачення таких значних для України моментів звертається до аргументації, м'яко висловлюючись, неадекватної реаліям.

Відомо, що за неправильних початкових умов не можна розраховувати на отримання точних кінцевих рішень. Але як тоді бути з утвердженням академіка, що Україна взагалі не має можливості оплачувати поставки енергоносіїв. Адже цю тезу колишнього Прем'єр-міністра України Л.Кучми вже спростовано самим Президентом України Л.Кравчуком. Інша річ, що «енергоносійна» заборгованість фактично навмисне формувалася протягом року, щоб потім стати потужним «крановим» засобом тиску Росії на «непокірну» Україну.

Російська сторона назвала суму 36 трильйонів рублів, у яку, за її твердженням, оцінюється все «майно», що підлягає поділу, включаючи всю інфраструктуру берегового базування Чорноморського флоту. Та згідно з думкою Президента Росії Б.Єльцина, не виключено, що вартість української частки власне самого флоту може не покрити навіть нинішньої заборгованості України за енергоносії, що становить за 1993 рік десь один трильйон рублів. Отож, виставлений для огляду російський «бублик», що його оцінюють на суму 36 трильйонів рублів, керівництво Росії фактично співвіднесло лише з береговою інфраструктурою Чорноморського флоту. Більше того, для 50 відсотків української частки вищеназваної суми заздалегідь уже підготовлено відповідний пункт заяви Президента Росії Б.Єльцина щодо укладання окремих «договорів» з містами, районами, селищами, тобто з органами місцевої влади на території Криму. А згідно з інформацією міністра оборони Росії П.Грачова, вся інфраструктура берегового базування Чорноморського флоту, включаючи суднобудівні й судноремонтні заводи, переходить під адміністративне управління та фінансування Російської Федерації. Отож у кінцевому підсумку йдеться вже не про флот як такий, а про фактичну втрату Україною свого суверенітету на території Криму. Що ж до компенсаційної суми, то, враховуючи наведене висловлювання Президента Росії Б.Єльцина, ця «шкура невбитого ведмедя» за всього бажання не дістанеться Україні. Адже дану суму заплановано передати тим органам влади на місцях, де розташовані компоненти розкиданої по всьому Кримському півострову інфраструктури берегового базування. Тому є всі підстави вважати, що Росія в розрахунку на перспективу лише збирається в кращому разі профінансувати облаштування «свого» Криму.

Невже не можемо зробити для себе висновку хоча б із безуспішних спроб України одержати якусь компенсацію, наприклад, за загальносоюзну власність за кордоном або за присвоєний Росією Золотий та Алмазний фонди.

Найвищою мірою наївно чекати, що після стількох зусиль зі створення української заборгованості Росія раптом сама забезпечить Україні можливість визволитися з російських «керівних і спрямовуючих» обіймів, а тим паче на багато років уперед. Єдине, в чому можна погодитися з академіком Б.Мокіним, що Росія ніколи не діятиме без вигоди для себе.

І ще. Прагнення купити українську частку ЧФ — не більш як прикриття інших устремлінь Росії. Іржаві, допотопні кораблі-руїни нашому північному сусідові не потрібні. Його апетити спрямовані в бік берегової інфраструктури і насамперед авіації ЧФ, аеродроми базування якої розкидано по всьому узбережжю Чорного моря. Захопивши її, Росія тоді вже точно зможе «дозувати» нам суверенітет.

Ігор НЕДЮХА,
кандидат технічних наук.

Культура

Фест — не тільки свято

Фест — означає свято. Чи до свят нам сьогодні? Але якщо за всіх наших життєвих трудношів повні зали збирають не гучні презентації шоу-бізнесу, а високе мистецтво (тобто інтелектуальний потенціал нації!), отже, не все втрачено. Отже, вистоїмо. І низький уклін всім, хто допоміг здійснитися цій великомасштабній акції, участь у якій брали 20 прекрасних колективів, більш як 40 солістів, де було виконано більш як сто творів, що представляли композиторські школи 14 країн.

Що особливо запало в пам'ять із різнобарв'я музичних подій? Прем'єра камерної симфонії Валентина Бібика «Музика літа» (1993 р.) і виконання «зниклого з часу» твору Віталія Годзяцького «Стабіліс» (1966 р., зразок українського авангарду 60-х, тоді заборонений, нині напрочуд вписався в стилістику сучасності); повернення на концертну естраду колись вигнаного з музичного життя урбаністичного опусу Олександра Мосолова «Завод» (1928 р.) та симфонія англійця Філіппа Вілбі «Подорожування» (1991р.); рідко виконуваний Стравінський («Гра в карти», 1937р.) і «Літургія» Л.Дичко (1991р.) під склепінням Володимирського собору; Четверта симфонія Валентина Сільвестрова (1976) і невмируща музика «Дзвонів» Рахманінова (1913р.). Як бачимо, коло досить яскраве, але в цьому зіткненні різних естетик і є, мабуть, логіка будь-якого музичного фестивалю, який має виконувати і естетичну, і пізнавальну, й інформаційну функції.

Як завжди буває, у спектрі фестивальних емоцій були не лише яскраві відтінки. Думаю, що захоплення в пресі буде вдосталь (критику довго привчали працювати винятково в стилі оди), а тому — для контрасту — зупинюсь на моментах, що непокоять.

Чому так скупо була представлена на фестивалі музика наших композиторів? У 25 концертах безроздільно лідирувало (кількісно) зарубіжжя (щедро представлене в різних історичних зрізах XYII—XX століть), лише в шести концертах більша частина творів належала до сучасної української музики. Із цих шести — чотири хорових концерти. З одного боку, приємно: нарешті могутній пласт національної культури не забули у фестивальній афіші! З іншого — виникає природне запитання: невже настільки бідні ми на здобутки в інших жанрах? Та ні! Українські композитори опинились на узбіччі фестивалю з інших причин: у них майже не було прем'єр, звучали здебільшого неодноразово виконувані твори. А музика зарубіжжя майже вся була прем'єрною (світова прем'єра, перше виконання в Європі взагалі чи в Україні). Що в такому разі означає прикметник «український» у назві фестивалю? Місце проведення чи все ж таки — орієнтація переважно на національну композиторську школу (як це роблять, наприклад, організатори відомого фестивалю «Варшавська осінь»)?

Наступне запитання: чому в концертах фестивалю було неприпустимо забагато вельми пересічної (м'яко кажучи) музики? Звичайно, даючи широку панораму сучасної творчості, не можна обмежуватись шедеврами. Корисно представити й якісну амплітуду композиторських пошуків. Але не такою ж мірою! Статус міжнародного передбачає високу планку професіоналізму! Єдине, що дає втіху (якщо взагалі може втішити), що ця інвектива значною мірою стосується не нас, а представленого на фестивалі сучасного зарубіжжя. Відверте дилетантство Мар'яна Мозетича (Канада), Лариси Кузьменко(Канада), Річарда Нейнса (США), а останній не тільки удостоївся честі відкривати фестиваль, а й мав авторський концерт, викликало буквально шокову реакцію. Навіщо ж перетворювати Український міжнародний фестиваль на благодійний концертний майданчик для іноземних аматорів? Навряд чи це піднесе його міжнародний престиж.

І насамкінець, що сталося з однією із головних окрас фестивалю — композиторським конкурсом (його тема — Чорнобиль)? По суті, він не відбувся через нечисленність і недосконалість представлених творів: перша і друга премії не присуджувались, третю отримав китайський (!) композитор Йонг Янг. Усе це викликає подив — адже творів, присвячених Чорнобилю, причому справді непоганих, — багато. В чому ж справа? Погана реклама? Недостатня робота журі? Недовіра композиторів до конкурсу? Є над чим замислитись...

Це все — уроки фестивалю. Їх треба аналізувати, враховувати на майбутнє. Закінчити все ж хочеться «за здравіє». «Київ-МузикФест-93» відбувся. Публіка не обминула його своєю увагою, і навіть у трагічні дні московського заколоту, коли тривога за майбутнє прикувала нас до радіоприймачів і телевізорів, зали фестивалю не порожніли. Побажаємо ж йому довголіття і чекатимемо на наступний фест з надією, що він ні в чому не принизить гідності нашої музичної держави.

Олена ЗІНЬКЕВИЧ.

Спорт

Чого не зробиш заради збірної

Футбол. Першість країни. Перехідна ліга. 14 тур. «Промінь» — «Сурож» — 1:0, «Медик» — «Фрунзинець» — 0:2, «Прометей» — «Електрон» — 1:0, «Оскол» — «Сіріус» — 1:1, «Фетровик» — «Гарт» — 2:2, «Бескид- Тім» — «Нива» — 2:1, «Авангард» — ФК «Львів» — 2:2, «Хутровик» — ЦСК ЗСУ — 1:0.

Чемпіонат країни. Вища ліга. 12 тур.

«Шахтар» — «Кремінь». 1:1 (0:1). Хіблін (Хмельницький). 2000. Онопко (81) — у господарів; А.Корпонай (55) — у гостей.

«Карпати» — «Таврія». 1:0 (0:0). Дердо (Іллічівськ). 3000. Покладок (62).

«Дніпро» — «Нива» (Тернопіль). 3:1 (2:0). Стоян (Алчевськ). 4500. Михайленко (12), Мороз (37), Коновалов (49) — у господарів; Мочуляк (64) — у гостей.

«Металіст» — «Кривбас». 1:0 (1:0). П'яних (Донецьк). 500. Пушкуца (22).

«Верес» — «Нива» (Вінниця). 3:2 (2:0). Сидор (Львів). 18000. Філімонов (38,68), Яворський (42, з пенальті) — у господарів; Миколаєнко (60), Косовський (65) — у гостей.

«Темп» — «Зоря-МАЛС»1:0 (1:0). Безуглий (Луцьк). 10500. Брунджадзе (35).

«Буковина» — «Волинь». 1:0 (0:0). Шебек (Київ) 2700. Фінкель (79).

	І	В	Н	П	М	О
Динамо	11	9	2	0	23-10	20
Шахтар	12	7	3	2	19-11	17
Чорноморець	11	7	2	2	18-10	16
Дніпро	12	7	2	3	18-11	16
Верес	12	6	4	2	17-8	16
Темп	12	4	6	2	11-7	14
Кривбас	12	5	2	5	9-8	12
Таврія	12	4	3	5	13-10	11
Нива Тр	12	4	3	5	15-13	11
Торпедо	11	3	5	3	9-8	11
Карпати	12	3	5	4	8-10	11
Волинь	12	3	4	5	7-9	10
Зоря-МАЛС	12	4	1	7	9-17	9
Буковина	12	3	3	6	11-13	9
Нива Вц	12	2	4	6	9-17	8
Металіст	12	2	4	6	7-20	8
Кремінь	12	2	3	7	5-15	[illegible]
Металург	11	1	4	6	5-16	6

У суперечці бомбардирів перед ведуть: Віктор Леоненко («Динамо»), Тімерлан Гусейнов («Чорноморець») — по 8 м'ячів, Ігор Яворський («Верес») — 7.

США — Україна. 0:1 (0:1). Товариський матч національних збірних. Гол: Попов (36).

Дуже приємне повідомлення надійшло з-за океану. І повторний матч національних збірних США та України завершився перемогою наших футболістів. Розповідь про їхнє турне ще попереду.

А тим часом пройшов черговий тур чемпіонату країни. Лідер залишився той самий. Київське «Динамо», хоч і не грало, має солідний запас міцності. Так от, його матч з «Торпедо» і поєдинок «Металург» — «Чорноморець» будуть зіграні 10 листопада. Що ж, це цілком справедливо. Кияни представлені в збірній сімома футболістами, одесити чотирма.

Утім, якщо бути справедливими до кінця, то враховуючи інтереси збірної, слід було не забувати й про «Шахтар» і тернопільську «Ниву», які делегували до національного колективу по два гравці. Їхні ігри не перенесли. Не стверджуватиму, що «Шахтар» не втратив би очко в поєдинку з аутсайдером — «Кременем», будь у його складі Попов і воротар Шутков, а тернопільці не поступилися б у Дніпропетровську, маючи в своїх списках Василитчука та Леженцева. Але все ж, щоб не казали, які б аргументи не наводили, присмак невдоволення присутній.

Гадаю, що справедливіше було б перенести тур на кілька днів. І всі розмови припинилися б миттєво. Навіть «Металург» і його прихильники не ображалися б. А то прикрість яка вийшла: запорожці навіть і на поле не виходили, очок не втрачали, однак опинилися на останньому місці. Це ж, погодьтеся, настрою не поліпшує.

Віктор БРАНИЦЬКИЙ.

На аренах країни та світу

Фігурне катання. Блискучою перемогою українських спортсменів — чемпіонки світу Оксани Баюл і олімпійського чемпіона Віктора Петренка — завершилися представницькі змагання в Даласі — «Американ скейт».

Хокей. Чемпіонат МХЛ. «Лада» — «Пардаугава» — 6:3, «Металург» Мг — «Тівалі» — 2:1, «Салават Юлаєв» — «Сокіл» — 7:3, «Трактор» — «Динамо» — 7:1, «Спартак» — «Молот» — 3:0, «Металург» Ч — «Авангард» — 7:3, «Торпедо» Я — «Автомобіліст» — 5:0, «Ітіль» — СКА — 6:2, «Кристал» — «Крилья Советов» — 1:3, «Хімік» — «Строітель» — 1:0, ЦСКА — «Торпедо» У-К — 4:2.

ГОЛОС УКРАЇНИ
ЗАСНОВНИК — ВЕРХОВНА РАДА УКРАЇНИ
Газета виходить з 1 січня 1991 року

Головний редактор С. ПРАВДЕНКО.
Редколегія: О. БІЛИК (заст. головного редактора), Л. БРОВЧЕНКО (в.о.заст. головного редактора), А. ГОРЛОВ (перший заст. головного редактора), І. ГРУШКО, В. КРАСНОДЕМСЬКИЙ, С. ПИСАРЕНКО, Б. СИДОРЕНКО (заст. головного редактора), А. СОЛОНСЬКИЙ, В. СУДДЯ (заст. головного редактора).

Адреса редакції: 252047, Київ-47, вул. Нестерова, 4.

♦ ТЕЛЕФОНИ: для довідок — 441-88-23; телефакс — 224-72-54; відділ реклами — 441-89-34, 441-89-44.
♦ Рукописів не повертаємо.
♦ Листування з читачами — тільки на сторінках газети.

За зміст та достовірність інформації у рекламних публікаціях відповідальність несе рекламодавець.

♦ Редакція не завжди поділяє позицію авторів публікацій.
♦ За точність викладених фактів відповідальність несе автор.

Газета виходить 5 разів на тиждень (крім неділі й понеділка) українською і російською мовами. Індекс 60955.

Комбінат друку видавництва «Преса України». 252047, Київ-47, проспект Перемоги, 50. 1 2 3 4 5 6 7 8 9 0 Зам. 0311203.

1, 3, 4, 5, 6 та 8 сторінки набрано і зверстано в комп'ютерному центрі «Голосу України».